

Цоко. Наистинна, това би било съвсемъ безумѣстно, ако ние нѣмахми доволни причини за незадоволствіе. Той като са е нарекълъ върховенъ господарь, трѣбали да излага въ опасностъ единъ цѣль народъ, само за собственното си отмъщеніе. Не трѣбали да има и той едно страхопочитаніе? Не е ли негова длъжностъ да пази живота на народа си? Той щеше ли да бъде днесъ на царскія престолъ, ако не бѣше подпомогнатъ отъ нашитѣ трудове и страданія? Показва ли къмъ насъ днесъ нѣкое уваженіе? Той ни презира, не ни отдава никаква честъ. Трѣба ли прочее да стоимъ още хладнокрѣвни къмъ неправдата съ която ни помрачава имѣто предъ народа? Трѣба ли да го придружимъ въ боятъ, когото мисли да захване пакъ съ Византійцитѣ? Трѣба ли да си излагаме още живота въ опасностъ, за да го въздигнемъ на по-голямъ честъ и слава?

Драгомиръ. Следователно, споредъ твоето мнѣніе, ние трѣба да го прѣдадемъ въ ръцетѣ на непріятелитѣ си; да го свалимъ отъ престола, и да останемъ ние господари, тъй ли? О, чудно зборишь друже мой; ти си ся вече отчаялъ вижда са, отъ този свѣтъ, когато искашь да запоеѣдвашъ, и да не вършишь нищо. Уморилъ си са, да служишь на народа си, и искашь да си отмъстишь. Цоко, Цоко! Бѣди ми искренъ и вѣренъ, открий тайнитѣ и сърдцето си на мене, който съмъ билъ винаги твой пріятель и братъ, кажи ми молятъ: какво намѣрвашъ, когато говоришь толкъсь сърдито и жестоко противъ господаря ни? Ако тж е той може би увредилъ въ нѣщо, то баремъ за молятъ любовъ, открий ми мислитѣ си.

Цоко. (Мълчи, и не отговаря нищо.)

Драгомиръ. Друже, не бѣди омисленъ. Трѣба да си дадемъ вѣрна клѣтва, какъ ще останемъ искрени на господаря си. Не трѣба да си отмъстяваме никому. Ако си ти увреденъ, то може да са поправи.

Цоко. Ако ни той желаніе доброто като единъ гос-